

РЕШЕНИЕ

№ 2663

гр. София, 22.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20221110103045 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1 от ГПК.

Предявен е иск с правно основание чл. 439, ал.1, във вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК за признаване за установено по отношение на ответното „*****“ ЕАД (предишно „*****“), че ищецът Д. Н. Г. не дължи принудително изпълнение на сумата 10000,00 лв., представляваща част от парично вземане в общ размер 35846,17 лв., удостоверено в изпълнителен лист от 06.02.2014 г., издаден по ч.гр.дело №44803/2013 г., СРС, и иск по чл. 55, ал. 1, пр. III от ЗЗД за заплащане на сумата 10000,00 лв., представляваща част от парично вземане в общ размер 35846,17 лв., представляваща платена без основание сума в хода на принудително изпълнение, образувано въз основа на изпълнителен лист от 06.02.2014г., издаден по ч.гр.дело №44803/2013 г., СРС, получена от вискателя „*****“ ЕАД.

Ищецът твърди, че в полза на ответното дружество е издаден изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изп. дело №784/2020 г. по описа на ЧСИ с рег. №*** на КЧСИ. Пояснява, че ЧСИ с рег. №*** по-рано на 21.03.2014 г. е връчил покана за доброволно изпълнение на вземания, а с оглед оспорване на отношения с банката били подадени сигнали в Прокуратурата. Счита, че поради бездействие на вискателя са налице предпоставките на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК и изтекъл давностен срок, поради което правото на принудително изпълнение е погасено. Предвид това твърди, че събраната принудително сума е получена от вискателя без основание и дължи връщането ѝ.

Ответникът оспорва иска. Твърди, че не са настъпили твърдените факти, водещи до погасяване правото на принудително изпълнение. Пояснява, че първоначално по изпълнителния лист е образувано изп. дело №39/2014 г. по описа на ЧСИ с рег. №*** на КЧСИ. Намира, че давността е прекъсната с предприети действия по изпълнение в срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК. Поддържа, че за периода 13.03.2020-20.05.2020 г. давностен срок не тече, на осн. чл.3, т.2 от ЗМДВИП.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 439, ал. 1-2 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Защитата на длъжника по този ред е аналогична на тази по чл. 255 от ГПК (отм.) и има за цел да бъде съдебно отречено изпълняемостта, признато с влязло в сила решение, по което е издаден изпълнителният лист, защото е престанало да съществува или изпълняемостта му не е настъпила.

Влизането в законна сила на заповед за изпълнение има ефект, сходен със силата на пресъдено нещо на съдебно решение, защото прегражда възможността да се оспорва съществуването на материално право, удостоверено в изпълнителното основание, по арг. от чл. 424 от ГПК. Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, след установяване на вземането със съдебно решение започва да тече нова давност и срокът ѝ е пет години. Заповедното производство е приета от законодателя съдебна процедура в значително по-късен момент от ЗЗД и при други социални и икономически условия. Поради това употребения в нормата на чл. 117 от ЗЗД израз „съдебно решение” следва да се тълкува съобразно целта на производството по чл. 410 и сл. от ГПК -бързо и ефективно събиране на парични вземания, за което при условията на съкратен исков процес заинтересованият се сдобива със съдебен акт, подлежащ на принудително изпълнение. Съдът приема, че заповедта за изпълнение отговаря на съществените характеристики на съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. Предмет на изпълнителна сила е само съдебно потвърденото притезание, респ. изпълнителната сила на съдебния акт е обусловена от силата на пресъдено нещо като негова правна последица. Ето защо давностния срок по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е приложим за парични вземания, установени с влязла в сила заповед за изпълнение. В този смисъл са Решение № 50295/23.01.2023 г. по гр.д. № 1030/2022 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 37 /24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о. на ВКС; Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 118/07.07.2022 г. по гр. д.№4063/2021 г., III г. о. на ВКС; решение по в. гр. д. № 15301/2018 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 40/2019 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 12167/2018г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 1272/2018 г. по описа на СГС, определение по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о. на ВКС, определение по ч.гр.д. № 1528/2018 г., IV г. о. на ВКС и др.

Неприложим е чл. 112 от ЗЗД, съгласно който с изтичането на десетгодишна давност се погасяват парични вземания срещу физически лица, независимо от прекъсването ѝ, тъй като разпоредбата приета с ДВ, бр. 102/2020 г., в сила от 02.06.2021 г., няма ретроактивно действие и за заварените случаи, с оглед § 2 от ПЗР към ЗД на ЗЗД, обявен за противоконституционен с РКС № 4 от 2021 г., ДВ, бр. 35 от 2021 г.

Следва да се отчете, че за периода от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл., процесуални и давностни срокове са спрени, на основание чл. 3, т. 1 и 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във вр. с пар. 13 от Закон за изменение и допълнение на Закона за здравето, ДВ бр. 44 от 13 май 2020 г. Освен това, давност не тече в хода на настоящото дело, на осн. чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД (вж. Решение № 50295/23.01.2023 г. по гр.д. № 1030/2022 г., IV г. о. на ВКС).

Съгласно т. 10 от Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д” ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявява се за изгубило сила Постановление №3/1980г. на Пленума на Върховния съд. Разясненията по приложението на закона са приложими след 26.06.2015 г. До този момент е релевантно даденото първоначално тълкуване на закона с ППВС №3/18.11.1980г., съгласно което образуването на изпълнително производство прекъсва давността, а докато трае то –давност не тече (вж. решение по гр. д. № 2382/2017 г. на ВКС, IV г. о., решение по гр. д. № 2917/2018 г. на ВКС, IV г. о., определение по гр. д. № 559/2019 г., I г. о., решение по

гр. д. №1609/2019г. по описа на ВКС,III г.о.). С тълкувателното решение са дадени разяснения, че давностният срок се прекъсва, с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, било в изпълнение на молба от взыскателя или предприето по инициатива от съдебния изпълнител, на осн. овластяването по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело в контекста на постановяване нарочно разпореждане от съдебен изпълнител по чл. 434 от ГПК за образуване на делото; изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Прекъсва давността всяка редовна молба за изпълнение по смисъла на чл. 426, ал. 2 от ГПК, както и тази с която взыскателят възлага по чл. 18 от ЗЧСИ. Теклата в полза на длъжника давност няма да бъде прекъсната, ако изпълнителното производство е образувано по нередовна молба, в която взыскателят не е посочил изпълнителен способ, освен в хипотезата на чл. 18 от ЗЧСИ.

Съгласно чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, изпълнителното производство се счита прекратено, ако взыскателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. Следва да се съобрази, че перемпцията по чл. 488, ал. 1 т. 8 от ГПК е без значение за погасителната давност. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността, но двата правни института са различни и имат различни правни последици. Давността изключва правото на принудително изпълнение, а перемпцията не го изключва. Обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да зачете перемпцията. Следователно изтеклият срок по чл. 488, ал. 1 т. 8 ГПК в хода на изпълнителното производство и настъпването на перемпцията нямат отношение към въпроса за изтичането на срока за погасителната давност и погасено ли е правото на принудително изпълнение, удостоверено в изпълнителния лист.

Съгласно чл. 450, ал.3 от ГПК, запорът върху движима вещ или парично вземане на длъжника се счита наложен от деня, в който е получено съобщението за него от третото задължено лице.

Прекъсването и спирането на погасителната давност срещу един солидарен длъжник няма действие спрямо останалите съдължници, на осн. чл. 125, ал.1 от ЗЗД.

От ч.гр.дело №44803/2013 г. по описа на СРС се установява, че по заявление на ответното дружество са издадени заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК и изпълнителен лист на 06.02.2014 г., съгласно която длъжникът К.Б.Н. и длъжникът-ищец Д. Н. Г. са осъдени да заплатят солидарно на кредитора ***** (*****) ЕАД, сумата от ***6,92 лв. главница, ведно със законна лихва за периода от 28.10.2013 г. до изплащане на вземането, редовна лихва в размер на 9366,81 лв., наказателна лихва в размер на 12817,96 лв. и 1392,03 лв. –съдебни разноси. Заповедта за изпълнение, връчена редовно на 21.03.2014 г. на ищеца, е влязла в законна сила на 05.04.2014 г., доколкото възражение в срока по чл. 414 от ГПК (ред. към 21.03.2014 г.) не е подадено от длъжника, а по-късно заявеното през 2020 г. е върнато като просрочено с разпореждане от 03.08.2021 г., влязло в законна сила на 27.08.2021 г. Ето защо възраженията на ищеца за възникване, респ. погасяване на спорното материално право по договора за кредит са преклудирани с влизане в сила на заповедта за изпълнение и не подлежат на разглеждане (вж. Решение № 362 от 13.04.2021 г. по в. гр. д. № 2756/2020 г. на АС-София).

Страните не спорят, а и от писмените доказателства се установява, че по изп. лист от 06.02.2014 г., издаден по ч.гр. дело №№44803/2013 г., е образувано срещу Д. Г. изп. дело №39/2014 г. по описа на ЧСИ с рег. №*** на КЧСИ (вж. Покана за доброволно изпълнение

изх. №614/18.03.2014 г.). Според отбелязвания на гърба на изп. лист и протокол от 26.06.2020 г. на ЧСИ с рег. №*** на КЧСИ, изп.д. №39/2014 г. е прехвърлено по описа на ЧСИ с рег. №*** на КЧСИ под нов №1576/2016 г. Изп. дело №1576/2016 г. е прекратено на 07.05.2016 г., на осн. чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, тъй като последното действие по изпълнение е от 07.05.2014 г., на която дата е постъпила последно удръжка по наложен заповест върху вземания на длъжника Д. Г.; изпълнителният лист е върнат на вискателя-ответник на 26.06.2020 г. Образувано е ново изп. дело № 784/2020 г. по описа на ЧСИ с рег. №*** на КЧСИ по молба от 02.09.2020 г. на ответното дружество, с която като вискател овластява съдебния изпълнител, на осн. чл. 18 от ЗЧСИ, да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, да определя начина на изпълнение, включително заявява извършването на конкретни действия по изпълнението.

При така установените релевантни фактически положения, съдът приема, че от 18.03.2014 г., която дата има данни и приема, че е образувано изп. дело №39/2014 г. до 26.06.2015 г. давност не тече. Разясненията по Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, че нова давност тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие са относими след 26.06.2015 г. Завареното като висящо от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС процесно принудително изпълнение, до 26.06.2015 г. се урежда съгласно задължителното тълкуване в ППВС № 3/1980 г., според което през времетраенето му до 26.06.2015 г. погасителната давност е спряла, поради което е ирелевантно кога е извършено последното действие по изпълнение, а към настъпването на този факт е неприложимо ТР. Нов петгодишен давностен срок започва тече след 26.06.2015 г. и изтича на 26.06.2020 г., до която дата ответникът не доказва извършването на действия по изпълнението, водещи до прекъсване на срока. Ответникът обаче твърди и доказва, доколкото се касае за обективен факт, водещ до спиране на давностния срок, установен с императивна правна норма, която съдът дължи да приложи и служебно, а именно, че за периода от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл., процесуални и давностни срокове са спрени, на основание на чл. 3, т. 1 и 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във вр. с пар. 13 от Закон за изменение и допълнение на Закона за здравето, ДВ бр. 44 от 13 май 2020 г. Касае се за период от 69 дни и следва да се прибави към срока от пет години, който в настоящия случай изтича на 03.09.2020 г., вкл. Срокът е прекъснат на 02.09.2020 г. с подаване на молбата за образуване на новото изпълнително дело №784/2020 г. Искова молба е предявена на 21.01.2022 г. и към тази дата не е изтекъл давностният срок за погасяване на правото на принудително изпълнение. Ето защо съдът намира, че искът по чл. 439, ал.1 от ГПК е неоснователен и подлежи на отхвърляне. Това обосновава извод за неоснователност и на осъдителната претенция по чл. 55, ал. 1, пр. III от ЗЗД, тъй като не се доказва в хода на принудителното изпълнение, че ответникът без основание е получил сумите по изпълнителния лист.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ищецът трябва да заплати на ответника съдебни разходи за сумата 200,00 лв. – юрисконсултско възнаграждение, определено от Съда на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 25 от НЗПП.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Д. Н. Г., с ЕГН:*****, с адрес: *****, срещу „*****“ ЕАД (предишно наименование „***** (*****)), с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, искове с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК и чл. 55, ал. 1, пр. III от ЗЗД, за признаване за установено, че Д. Н. Г., с ЕГН:*****, не дължи на „*****“ ЕАД, с ЕИК:*****, принудително

изпълнение на сумата 10000,00 лв., представляваща част от парично вземане в общ размер 35846,17 лв., удостоверено в изпълнителен лист от 06.02.2014 г. по ч. гр. дело №44803/2013 г. по описа на СРС; и за заплащане на сумата 10000,00 лв., представляваща част от парично вземане в общ размер 35846,17 лв., като платена на отпаднало основание - погасено право на принудително изпълнение, удостоверено в изпълнителен лист от 06.02.2014 г. по ч. гр. дело №44803/2013 г. по описа на СРС, в хода на принудително изпълнение по изп. дело №784/2020 г. по описа на ЧСИ с рег. №*** на КЧСИ.

ОСЪЖДА Д. Н. Г., с ЕГН:*****, с адрес: *****, да заплати на „*****“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата 200,00 лева – съдебни разноси.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____